

L'humor com a taula de salvació

JOSEP PASTELLS

L'escriptor anglès G. K. Chesterton deia que només els humils poden riure's d'ells mateixos, perquè l'humor és el reconeixement de les limitacions pròpies i de l'efímer trànsit humà per la vida. El debut literari de Montse Arolas (Salt, 1963) —o, per ser més precisos, de Lola Creus, que aquest és el pseudònim amb què signa unaltrecafemaria.com— revela des de la primera línia que està completament d'acord amb Chesterton i que el seu principal i gens senzill objectiu és arrencar somriures i, si pot ser, riallades dels lectors que se submergeixin en les històries quotidianes de la Lola i la seva amiga Rosor.

No és pas fàcil, això de fer riure amb la intenció de fer riure, però la sobrietat del plantejament narratiu i l'eficàcia de la prosa —fresca i àgil— amb què s'aborden temes tan tràgics com la menopausa oficiosa i la crisi dels 50, exposats mitjançant monòlegs o diàlegs desenfadats entre les

dues amigues, permeten assaborir les pàgines d'aquest llibre amb tanta naturalitat com si tinguéssim la protagonista al davant o hi estiguéssim xatejant pel Facebook i ens parlés de l'addicció al mòbil i als SMS, de les potingues i el tabac, de les mamografies i la depilació, de les obligacions de mare, de les relacions intermitents...

El material literari, creïble i gens forçat, se'ns mostra a través d'una mirada pròpia que no només destaca per la humilitat a què al·ludia Chesterton, sinó també, i sobretot, per una visió sempre optimista de la naturalesa humana, fins i tot dels defectes que ens fan humans. Ja ho sabem, que som fràgils i que els contratemps abunden més que els moments feliços, ve a dirnos l'autora. Precisament per això cal recórrer a l'humor. Perquè, com la vida mateixa, és ple de misteris i paradoxes. Perquè, després de patir, ens permet salvar-nos a través del riure i dels somriures, de llibres com unaltrecafemaria.com, d'escriptores com Montse

CREUS, Lola **Unaltrecafemaria.com**

Curbet Edicions.
Girona, 2013.
111 p.

Arolas —o Lola Creus, tant se val— que han decidit que, més que reflexions profundes, ens convenen unes bones riallades.

silenci i la verborrea cursi: un registre massa monolític que no genera moviment ni misteri. La veu de la narradora frega l'adolescència: l'Alegria, mare, fa servir un llenguatge més propi de la seva filla que no pas d'una dona en plena maduresa. I això, al lector, li fa trontollar la versemblança de la història que llegeix. En acabar el llibre, aquell amor impossible de les primeres pàgines s'ofereix, amb transparència, com una obsessió unidireccional, sense correspondència. Potser amb un parell de centrifugades més i algu-

SAURINA, Mercè **Com llunes de Saturn**

Brau Edicions
Figueres, 2013
98 p.

nes hores de destil·lació, la novel·la s'hauria pogut arrodonir i evitar sentències del tipus «la mutació immutable d'aquella veritat certa».

